

ПЕРИЦА МАРКОВ

ИЗ МОГ ДНЕВНОГ РАСПОРЕДА

1

Прошла су места журби
нико се не јавља заузет собом
прегнућа посрћу по свим смеровима
бламаже трица за отпатке бруји
трулост око сквера претрпава се робом
лаје ноћ за керовима.

Дан сјурио време и брзину
да настани голу антиматерију
криком савести о свему.

2

Криком савести о свему
с новом шумом расте залогај сирена
ново рађање и ново угинуће.
Заробљен је плеоназам лета, дијадема
да крв срца не истече венком.

Молио сам биљке да прикрију тло.
Ко зна шта ће нићи
због тајне стварања и леда
и дал' могу прићи
у средиште осаме
из мог дневног распореда.

3

Из мог дневног распореда
баш је песма
пала са висине.

Спојили се
тонови изнутра
мирис баште
изгубљеног света

и варљивост
бесконечног
неузбраног цвета.

4

И варљивост
бесконечног
неузбраног цвета

држи лице
цепа огледала
па са листом разговара

окрене се
све у бивству
кад му роса одговара.

5

Кад му роса одговара
пушта клице
свих семена

ковитлацу утробије
крајем испочетка
прилазе племена.

Словца нити
инструмента
меко ткање диригента
где ће мирис гнездо свити.

Тако ето
с гласовима
све се шири, простире

а папири мали, ситни.

6

А папири мали, ситни
посејано
по озону поље

словцима су
били исти
ко језеро
прозирности
што умине
минуло је

из тишине
лепих
песама и голубова.